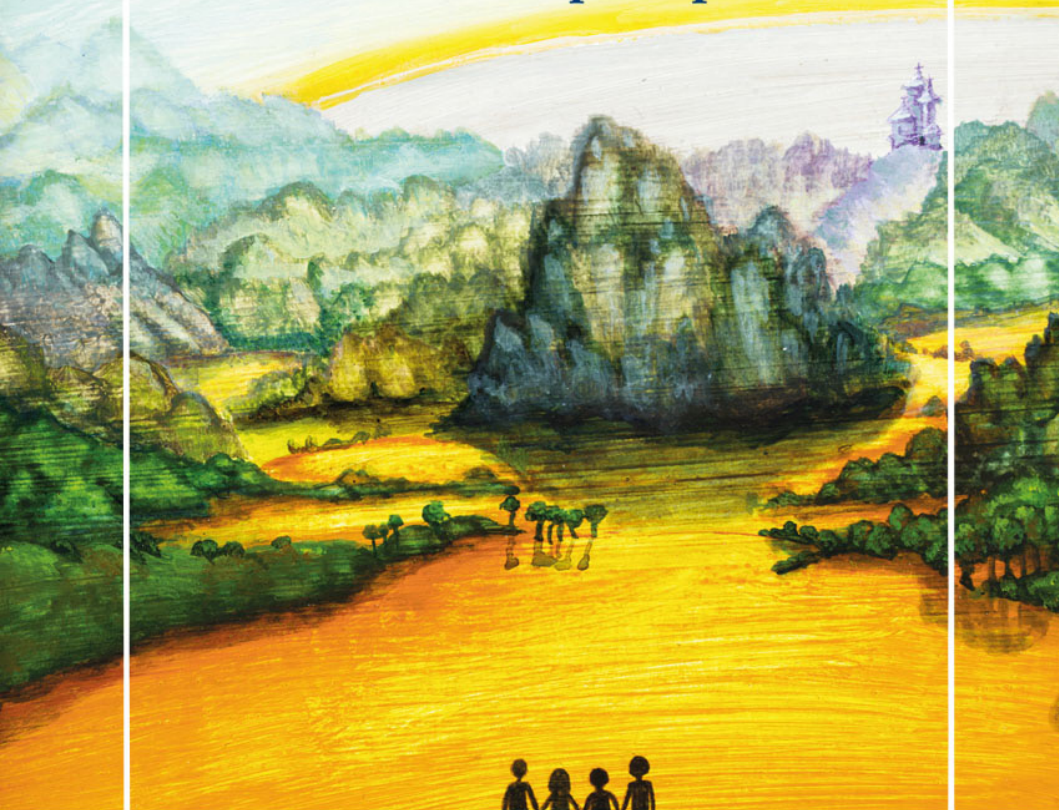

Zuzana Holasová

POPOUPO

aneb

Podivuhodná pouť pouští

e-knihy

Děkujeme Vám za nákup této e-knihy. Jsme rádi, že můžeme touto cestou přinášet dobré zprávy do světa digitálních médií.

Jestliže se Vám podařilo dokument stáhnout z nějakého webu bez placení, tak si jej, prosím, pořídte ještě jednou, férově, na našich webových stránkách <http://www.paulinky.cz/obchod/eknihy>. Může se Vám zdát, že je to zbytečné a že chceme na e-knihách vydělávat. I vydání e-knihy nás něco stojí, zejm. autorská práva, překlad a redakční práci. Vaše platby nám tak umožňují vydávání dalších elektronických titulů.

Nakladatelství Paulínky
www.paulinky.cz

Zuzana Holasová

POPOUPO

aneb

Podivuhodná pouť pouští

© Zuzana Holasová, 1996

Illustrations © Hana Klímová-Pavlátová, 1996

2. vydání, 2013

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2013

Petrská 9, 110 00 PRAHA 1

Tel.: 222 311 206

E-mail: paulinky@paulinky.cz www.paulinky.cz

ISBN 978-80-7450-114-2 (Tištěná kniha, 1. vyd.)

ISBN 978-80-7450-236-1 (PDF)

ISBN 978-80-7450-237-8 (ePUB)

ISBN 978-80-7450-238-5 (Mobi)

Michal, Tomáš, Alžbětka a Chocholouš

Byl první pátek po svatodušní neděli a pozdní odpoledne onoho dne probíhalo přesně tak, jak sourozenci Michal, Tomáš a Alžbětka předpokládali. Jezdili touhle dobou každoročně na chalupu na Šumavě, aby, jak říkala maminka, uvedli stavení před létem do obyvatelného stavu, a každoročně se v pátečním odpoledni odehrávalo totéž: jakmile tatínek odemkl dveře chalupy, popadla maminka kbelík, hadr, smeták a vysavač a od toho okamžiku už jenom vydávala pokyny, kdo má co udělat.

Tatínek se jako vždycky ze všeobecného zmatku záhy vytratil na zahradu sekat trávu a Michal a Tomáš, když vynášeli před dům matrace, které měli pořádně vyklepat, po něm závistivě pokukovali.

„Ale spát v postelích, kde se celou zimu proháněly myši, to byste nechtěli, vidíte?“ všimla si, také jako vždycky, jejich pohledu maminka, a aby ještě pádněji odůvodnila jejich nezáživnou, ba úmornou činnost, dodala: „Možná si v nich dokonce udělaly hnízdo.“

„Jé, já chci spát v myším hnízdečku, já chci spát v myším hnízdě!“ zajásala okamžitě maličká Kristýnka, která se všem pletla pod nohy.

„Alžbětko, prosím tě, postarej se o ni,“ řekla přesně podle očekávání maminka a Alžbětka vzdychla a chytila Kristýnku za ruku, předem smířená s tím, že od téhle chvíle bude až do večera dělat sestřičce chůvu. Ale tím povinnosti nekončily, právě naopak – všechno teprve začínalo. Protože zítra bude muset splnit slib, který dala Ladislavovi.

To bylo tak: v neděli před katedrálou uviděla Ladislava, dlouholetého přítele rodičů, kterého ona a její bratři znali odjakživa, a protože ho měla ráda a potěšilo ji, že na slavnost přišel, prodrala se lidmi přímo k němu. Postával s tatínkem, maminkou, Tomášem a Michalem trochu stranou od zástupu a o něčem si všichni povídali.

„Pojed' v pátek s námi,“ říkala mu maminka, právě když k nim Alžbětka dorazila, a myslela tím samozřejmě na Šumavu, kde měl Ladislav nádherný starý dům a kam se v téhle roční době pravidelně na půl roku stěhoval.

„V pátek to nepůjde,“ odpověděl Ladislav. „Dostanu se tam nejdřív v sobotu večer, a dokonce váhám, jestli letos nemám odjezd odložit. Už teď mě bolí všechny klouby, když si představím, jak bude ve stavení lezavo, vlhko a nepříjemno.“

Alžbětka si nějak nedovedla Šumavu bez Ladislava představit. Co jí paměť sahala, býval tam zároveň s nimi, a tak vyhrkla:

„Jé, přijed'. Víš co? Já ti v domě v sobotu zatopím a uklidím.“

Ladislav se usmál a trochu spiklenecky na Alžbětku mrkl: „No, to by od tebe bylo vážně moc pěkné, Zdislavo,“ a Alžbětce neuniklo, že jí řekl jejím novým jménem, asi aby dal najevo, že

chápe pravou příčinu její nečekané nabídky. A tou bezesporu byla všelijaká chvályhodná předsevzetí, která dneska učinila, když jí nad hlavou dozněla slova „Přijmi pečeť daru Ducha svatého“.

„Jenže,“ dodal Ladislav, „musí se naštípat dřevo na topení a to je práce pro někoho staršího a silnějšího, než jsi ty. Ledaže by ti pomohli tady Jiří a František,“ a otočil se na Tomáše a Michala, kteří až do téhle chvíle měli za to, že se jich rozhovor netýká.

Bratři na sobotu plánovali výlet na kolech, ale kývli, zřejmě ze stejných důvodů, z jakých ji napadlo pomoci Ladislavovi nabídnout.

A tak to měli všichni tři jasné. Zítra, sotva se dokončí úklid jejich chalupy, čeká je mnohem rozlehlejší, ovšem také pozoruhodnější Ladislavovo stavení.

Bylo to stavení, kde se Alžbětka, Tomáš ani Michal nikdy nenudili. Do kamenného překladu nad vstupními dveřmi kdosi před mnoha a mnoha lety vytesal nápis AD 1825 a uvnitř to vypadalo, podle tatínkova vyjádření, jako v muzeu lidového umění, nebo, jak si myslela Alžbětka, jako v domě z pohádky. Ladislav tam nashromáždil kdejaký kus selského nábytku, dřevěné lidové plastiky, kameninové nádoby a spoustu dalších pozoruhodných věcí a věcíček. Vrzala tam podlaha, i když po ní nikdo nechodil, a v kamenných klenutých sklípcích se držel chlad a strašidelné stíny i uprostřed léta. Ovšem nejskvělejší byla půda. Stačilo vylézt po rozvrzaném žebříku, nadechnout se – a začínalo dobrodružství. Lesy venku šuměly a hučely jako moře, v kuželu

světla, které vikýřem dopadalo na podlahu, se třepotal zlatý prach a z temných koutů se stále znovu vynořovaly předměty, kterých si sourozenci dříve nevšimli. V truhlicích se daly najít barevné drúzy krystalů, staré mapy, knížky psané švabachem, které nádherně praskaly, když je někdo otevřel. Byl tam i kus brnění kdovíodkud, a když už si Michal, Tomáš a Alžbětka mysleli, že nemůžou objevit nic nového, zničehonic se otevřela tajná zásuvka a v ní ležela skleněná láhev s malou dřevěnou loďkou uvnitř. Ladislavova půda byla zkrátka úžasná a přinejmenším Alžbětka trvala na tom, že je to nejzajímavější místo široko daleko.

A tak měl úklid Ladislavova domu i svoji světlou stránku. Teď ale musela Alžbětka zabavit Kristýnku, aby všude nepřekážela, a kluci se museli vypořádat s těmi matracemi. Michal právě jednou z nich praštil o zem a zavolal na bratrance Otíka, který se mihl kolem s angličtinou v ruce.

„Hele, Chocholouši, taky bys nám s tím mohl trochu pomoci, aby nám zbyla aspoň chvíle na něco smysluplného.“

Otík významně obrátil oči v sloup: „Smysluplného? Tady?“

Zkrátka a dobře, Chocholouš – říkali mu tak kvůli legrační chocholce vlasů, která mu trčela nad čelem – byl protivný kluk a Michal, Tomáš a Alžbětka neměli velkou radost, když jim maminka oznámila, že pojedou s nimi na chalupu. Mohli vzít jed na to, že bude podvádět, až je napadne zahrát si karty, že ho rozbolí nohy, sotva vlezou do lesa, a až maminka přinese něco dobrého k svačině, přivlastní si obrovskou rychlostí největší kus.

„Tak pomůžeš nám?“ naléhal Michal.

„No, to asi nepůjde,“ prohlásil Otík. „Já se totiž ze všeho nejdřív musím naučit slovíčka z nové lekce.“

„Ale zítra jdeš k Ladislavovi uklízet s námi! To tě teda nemine,“ houkl na něho Michal, i když právě k Ladislavovi by Otík nemusel. V katedrále totiž nebyl, na takových a podobných místech se neobjevoval, protože jeho rodiče, teta Vlasta a strejda Evžen, si mysleli, že je to zbytečné, a Otík tudíž Ladislavovi nic neslíbil.

„Proč se zase hádáte?“ ozval se tatínek, který se zničehonic vynořil vedle nich.

„To je v pořádku, tati,“ řekl Michal, ale Alžbětka se neudržela a ukázala na Otíka, který mizel do odlehlého kouta zahrady.

„Je protivnej.“

„A jaký by měl být, když mu říkáte Chocholouš, ačkoli víte, že to nemá rád, a neustále s ním vedete spory. Kdybyste se s ním normálně bavili, byl by možná úplně jiný.“

Ale jak se s ním mají normálně bavit, to už jim tatínek neporadil.

Druhého dne ráno však Otík do Ladislavova stavení k údivu všech šel.

„Pojď, je tam spousta zajímavých věcí,“ lákala ho Alžbětka, sotva vstali, protože jí nešlo z hlavy, co říkal tatínek. Otík se na ni sice podíval tím nejprotivnějším pohledem, jaký svedl, ale Alžbětka se nenechala odradit.

„Budou se ti líbit.“

„Jo? A co tam je? Počítač například a počítačový hry? Nebo co jako?“

Nakonec ho však přemohla zvědavost. Na chalupu k strejdovi a tetě jel už několikrát a vždycky to byla pěkná otrava, ale Ladislavův dům vídal jen z dálky. Vlastně ho docela zajímalo, co na té barabizně bratrance a sestřenice mají.

A tak po snídani vyrazili všichni čtyři.

Pršelo. Maminka je vybavila pláštěnkami, ovšem Otík si nepřivezl pořádné boty, a protože si nechtěl půjčit cizí, ťapal blátem v obyčejných teniskách. Brzy je měl úplně promáčené. Alžbětka si všimla, jaké má problémy, a aby se mu šlo líp, nabídla mu bonbon. Měla jich plný sáček; strčila si ho do kapsy těsně před odchodem, protože teprve s bonbonem v puse byla půda dokonalá.

„V poledne vám přinesu něco k jídlu,“ volala za nimi maminka z okna. „Nejdřív si ale zatopte, ať nenastydnete. A na půdě nebuďte moc dlouho.“

A tak se Michal, Tomáš a hlavně Alžbětka, která byla z nich nejmladší, a proto na rodiče nejvíc dala, ubírali k Ladislavovu stavení s dobrým pocitem, že pobyt na půdě mají vlastně dovolený.

Nová hra

Michal, Tomáš, Alžbětka a Otík stoupali dobře známou lesní cestou k rozcestí u vysokého buku. Tam odbočili na úzkou pěšinku vyšlapanou mezi obrovskými polštáři mechu a asi po padesáti metrech dorazili na horskou louku s rozlehlým, dílem kamenným, dílem roubeným stavením pod temným cípem lesa. V dešti vyhlížely kamenné zdi šedě a tajemně a břidlicová střecha se ocelově leskla.

Nikde nebylo ani živáčka a Alžbětka se zajíkla blahem. Tušila naprosto jasně, že dneska zažijí v Ladislavově domě nějaké dobrodružství.

Sotva otevřeli dveře a vstoupili do síně, obklopilo je ticho a lezavý vlhký chlad, jaký bývá v kamenných staveních, v nichž žijí lidé jen několik měsíců v roce.

„Br, tady je zima,“ otrásl se Otík. „Tady teda určitě nastydnou.“

„Moc teplo tu vážně není,“ přikývl k tomu, co říkal bratranec, Michal snad poprvé v životě a běžel otevřít okna, aby mohl do světnice čerstvý vzduch. Potom dodal: „Půjdeme na půdu. Trochu se tam porozhlédneme, a až se to tu vyvětrá, slezeme dolů a zatopíme.“

„To je rozumný. Na půdě bude větší teplo,“ podotkl Tomáš jednak proto, že si to opravdu myslel, jednak proto, že si se starším bratrem dobře rozuměl a skoro vždycky s ním souhlasil.

Jen Alžbětka by raději nejdřív zatopila a uklidila a pak si nerušeně hrála na půdě až do oběda. Trochu rozmrzelá stoupala za bratry po žebříku.

Tomáš se nemýlil. Nahoře na půdě bylo mnohem příjemněji než dole ve světnici. Skoro se zdálo, že staré trámy vydechují teplo z minulých slunečných dnů. Děti pověsily pláštěnky na mosazný věšák v koutě a Alžbětka chvilku pozorovala, jak z nich stéká na podlahu voda. Možná by měla najít hadr a loužičky utřít, ale pak na loužičky i hadr nějak zapomněla.

„Pojďte se podívat na netopýry,“ volal Michal z nejtmaššího a nejvzdálenějšího kouta půdy, kde sídlila malá kolonie nočních zvířátek. „Je jich tu čím dál víc.“

Tomáš se už rozvaloval na svém oblíbeném místě v křesílku u vikýře a nechtělo se mu vstávat. Otík měl za to, že je třeba dělat drahoty, a tak šla za Michalem Alžbětka, aby si bratr nemyslel, že o jeho oblíbená zvířátka nemá nikdo zájem. Moc se jí nechtělo, neměla netopýry ráda. Jak tam tak viseli ze střechy hlavou dolů, připomínali jí černokněžníky zabalené do cípatých pláští.

„Au, a ke všemu jsem se bouchla do nohy,“ hubovala tiše a koukala po podlaze, o co se to vlastně udeřila. A nálada se jí rázem zlepšila.

„Páni, co to tady je?“

U nohou jí ležela podlouhlá dřevěná truhlička, vlastně nějaké pouzdro, nahoře hladké a po stranách vyřezávané. Nikdy dřív si téhle věci nevšimla, možná proto, že do kouta k netopýrům chodila zřídkakdy.

„Koukejte, kluci. To je teda nález!“

Bratři si jí moc nevšímali. Dobře znali Alžbětčiny nálezy, vždycky to byly nějaké korále, voskové kytičky a skleněné věnečky, zkrátka hlouposti.

„Jenže to nejde otevřít,“ ozvala se Alžbětka. „Co je asi uvnitř?“

Tomáš zpozorněl. Zamžoural ze svého křesílka do šera na věc, kterou držela Alžbětka v ruce.

„To je nějaký vyřezávaný trámek,“ řekl.

„Ba ne, není to trámek. Kolem dokola to má zářez,“ odporovala mu sestra.

Teď už se probudila zvědavost i v Michalovi.

„Ukaž,“ řekl Alžbětce a vzal jí vyřezávanou věc z ruky, „odneseme to ke světlu.“

U vikýřového okna položil truhličku na zem a všichni čtyři se nad ní zvědavě sklonili.

„Tady vpředu to má nějaký uzávěr. Zkusím s tím otočit,“ řekl Michal.

A potom se ozvalo cvak a víko odskočilo.

„Vždyť je tam jenom papír a nějakéj futrál,“ odvrátil se Otík.

V truhličce před nimi ležel dlouhý svitek papíru a kožené pouzdro velké asi jako penál.

„Třeba to je stará mapa,“ řekl Michal a hned svitek rozvinul.

Nebyla to mapa, jen čistý papír. A krásný papír.

„Není to pergamen?“ zeptala se Alžbětka.

Otík si významně zaťukal prstem na čelo. „Tohle? Ty nevíš, jak vypadá pergamen?“

„A ty to víš?“ odsekla Alžbětka, protože bylo skoro jisté, že ani Otík ještě nikdy žádný pergamen pořádně neviděl, leda někde v muzeu ve skleněné vitríně.

„Je to papír,“ rozhodl Michal. „Ale obyčejný není. Je mnohem tlustší a pěkně zažloutlý.“

Tomáš zatím otevřel kožené pouzdro, které leželo v truhličce vedle svitku. Byly v něm pastelky s dlouhými naostřenými hroty, každá uložená ve zvláštní kapsičce.

„Koukejte,“ řekl, „mohli bychom je hned vyzkoušet.“

On i jeho sourozenci byli zruční kreslíři. Měli slabost pro papíry, čtvrtky a bloky všeho druhu a barvičkám, tužkám a pastelkám nedokázali odolat. Tomáš jednu pastelku vytáhl a hned chtěl zkusit, jak se s ní kreslí, ale Michal ho zadržel.

„Počkej, ten papír je moc pěkný na to, abychom ho jen tak pomalovali. Je jako stvořený pro mapu. Co kdybychom si vymysleli nějakou hru, nějaké putování neznámou zemí a tu zemi na ten papír nakreslili?“

„To je nápad,“ souhlasil nadšeně Tomáš. „A nakreslíme cestu a po ní z políčka na políčko poputují figurky.“

Otík si pohrdavě odfrkl:

„Aha, Člověče, nezlob se. Tak to bude napínavý.“

„Žádný Člověče, nezlob se. Nazveme to Putování pouští a na figurky, teda jako na nás, tam bude číhat plno nástrah a nebezpečí,“ ohradil se Michal. Potom ho něco napadlo a zamyšleně dodal: „Ovšem každé putování by mělo mít nějaký smysl, nějaký cíl.“

Tomášovi se nápad s hrou líbil čím dál víc. Oči mu svítily a představitivost pracovala na plné obrátky. Rychle řekl: „Já si myslím, že cílem poutníků v poušti může být jediné studna, nějaký pramen vody.“

„Jenže od studny se stejně musí jít dál. Nejlíp domů,“ ozvala se Alžbětka.

„Ale ta naše studna bude zvláštní,“ obhajoval svou myšlenku Tomáš. „Kdo se z ní napije, uvidí se na hladině takový, jaký opravdu je.“

„Výborně!“ zajásal Michal. „To je dobrý smysl hry. Já bych vážně moc rád věděl, jaký doopravdy jsem.“

„A já taky,“ přidala se Alžbětka a skoro ji mrzelo, že to v jejich hře bude jenom „jako“.

Pravidla hry

Otík pozoroval, jak bratřenci a sestřenice kreslí, a mračil se. Na uklízení nejspíš všichni tři zapomněli – Michal si dokonce sundal náramkové hodinky, asi aby mu nepřipomínaly, jak utíká čas. To Otíkovi pochopitelně nevadilo, ale vymýšlet takové hlouposti, jako je nějaká hra, ho nebavilo. A venku lilo a lilo. Chvilku se díval z okna, chvilku si prohlížel věci na zaprášených policích a začínal se nudit. Nakonec se z dlouhé chvíle přiloudal k ostatním.

Alžbětka, Tomáš a Michal se skláněli nad papírem a o něco se přeli.

„Nemuseli jste hned na začátek kreslit tekuté písky. Vypadnout ze hry po prvním hodu kostkou je pěkně hloupý,“ reptala Alžbětka.

„Poutník přece nemusí vypadnout,“ urovnával spor Tomáš. „Jenom jako ztratí v tekutých píscích boty, tudíž bude postupovat pomaleji než ostatní. Dvakrát třikrát nebude házet kostkou.“

Michal už kreslil písečné duny a kresba se mu opravdu dařila. Přidal pár seschlých trnitých keřů a sem tam trs sluncem spálené trávy.

„Každá hra by měla obsahovat nějakou výhodu. Proto tady vyznačíme zkratku,“ řekl a přes velkou smyčku, kterou se hlavní cesta stáčela hluboko do pouště, nakreslil úzkou spojnicí. „Kdo se dostane na tuhle pěšinku, zkrátí si o hodně putování.“

„A dostane se na ni jenom ten, kdo udělá něco pěkného pro ostatní,“ řekla Alžbětka.

Michal se na sestru podíval s převahou staršího a zkušenějšího bratra:

„Můžeš mi vysvětlit, jak chceš ve hře dělat něco pěkného pro ostatní?“

„Samozřejmě jenom jako. Na pěšinku se dostane z políčka dobrých skutků a za odměnu ještě uvidí pomerančovníkový háj,“ ohradila se uraženě Alžbětka a hned začala kreslit zelené stromy a oranžové plody.

Tohle připadalo Michalovi úplně zbytečné. Protože se ale pomerančovníky Alžbětce povedly a vypadaly na mapě pěkně, jen pokrčil rameny. Zatím se mu hra zdála moc snadná, takové nijaké posouvání figurek po papíře, proto řekl:

„Tady vyznačíme kritické pásmo. Komu v něm nebudou padat čtyřky, pětky a šestky, půjde moc pomalu a slunce ho vysuší jako obrovskou křížalu.“

„Co tím myslíš, tou křížalou?“ zpozorněla Alžbětka. „To vypadne ze hry?“

Michal se zamračil.

„Vypadne,“ řekl nekompromisně.

Tomáš se mezitím díval na nakreslenou krajinu a zdála se mu moc jednotvárná. Žluté písečné duny, sluncem zhnědlé trnité

keře a Alžbětčiny zelené pomerančovníky sice vyhlížely pěkně, ale něco mu na mapě chybělo.

„Tady na východ přidáme hory,“ rozhodl se.

Michal zajásal:

„A tam by mohlo na poutníky čekat další nebezpečí. Například padající kameny.“

„Padající kameny ne. Ty chceš, aby někoho jako zasáhly a vyřadily ze hry?“ vyhrkla Alžbětka.

Ale Michalovi se padající kameny líbily a nechtěl se jich vzdát. Navíc dostal ještě lepší nápad, a na oko mohl dokonce ustoupit Alžbětce:

„Dobře, dáme poutníkům šanci. Padající kameny je ze hry nevyřadí, ale když jich shodí moc, vzbudí to draka, který spí tady, pod Dračí stezkou. A poutníkům nezbyde nic jiného než s drakem zápasit. Buď zabije on je, nebo oni jeho.“

„Ale draka kreslím já. Draky umím bezvadně,“ vpadl mu do řeči Otík.

Už ho nebavilo jen tak stát a přihlížet, když se ostatní výborně bavili. Hned se sháněl po pastelkách, ale drak se mu nějak nepovedl. Namaloval mu sice tři hlavy, jenže pořád něco chybělo a Otík nemohl přijít na to, co. Nakonec tři hlavy vylepšil třemi korunami, a protože žlutou maloval Michal písek, udělal je černé.

„Ten je divnej,“ řekla kriticky Alžbětka. „Proč jsi mu nenakreslil křídla? A ty koruny jsou hnusný.“

Opravdu. Křídla byla to, co drakovi chybělo, to by však Otík nikdy nepřiznal. Zlostně odsekl:

„Chtěl jsem ho nakreslit bez křídel a s korunama. A každý si může kreslit, jak chce.“

Teď se Alžbětka trochu rozzlobila. Popadla pastelky a řekla: „Dobře, ty sis nakreslil draka s korunama a já si chci do naší mapy nakreslit něco, co se líbí mně.“

Pro jistotu nečekala, co tomu řeknou kluci, a hned se pustila do krásného středověkého hradu s věžemi, cimbuřím a ochozem na hradbách.

„Ten tvůj hrad není funkční. Nemá ve hře žádný smysl,“ snažil se ji zadržet Michal.

Alžbětka pohodila hlavou:

„To je mi jedno. Líbí se mi a hotovo.“

„Jenže kvůli hradu zbylo na papíře málo místa. Musíme hru ukončit,“ zlobil se Michal. „Takže já teď namaluju cíl cesty, tu studnu. Ale dostane se k ní jen ten, kdo překoná tuhle pláň, bude to Pustá pláň, a tuhle propast.“

A nakreslil dlouhou, širokou puklinu v zemi, temnou a ponurou, a spokojeně se na ni zadíval.

„Ovšem přes propast vede most,“ dodal Tomáš a rychle nakreslil kamenný klenutý můstek, který spojoval Pustou pláň s břehem, kde byla studna.

„Ten most tam patří,“ vysvětloval, protože mu neušlo, že se Michalovi jeho nápad nezdá.

Michala opravdu zlobilo, jak mu jeho nástrahy a nebezpečí v jednom kuse někdo kazí, a chtěl mít poslední slovo:

„Přes Pustou pláň a přes most se ale dostane bezpečně jen nejrychlejší hráč. Jen ten, kdo na pláň dorazí první, bude postupovat z políčka na políčko při každém hodu kostkou, druhý

postoupí jen při sudých a třetí při lichých číslech, ale když jim na mostě nepadnou, most se pod nimi proboří. A proboří se i pod čtvrtým hráčem, který zůstane ve hře jen tehdy, když mu budou padat samé šestky,“ vychrlil ze sebe Michal to nejobtížnější, co ho napadlo.

„To je teda hloupost!“ ozvala se Alžbětka. „Vážně by mě zajímalo, jak se ti bude líbit, až vypadneš ze hry těsně před cílem. A ten čtvrtý hráč vypadne docela určitě. A možná i druhý a třetí.“

Lítostivě se zadívala na cíl cesty, studnu, kterou Tomáš právě dokončil. Mrkala na ni jako přátelské modré očko. Chtěla by, aby k ní její figurka dorazila, ale to se kvůli Michalovým nástrahám určitě nepovede. Rozhořčeně řekla:

„Tekuté písky, kritické pásmo, padající kameny, drak a teď ta pláň a propast. Ta hra je moc těžká. Když figurkám někdo nebo něco nepomůže, ke studni se nedostanou.“

Sotva to dořekla, zatleskala radostí, protože dostala nápad: „Víte co? Každý hráč bude mít pomocníka. Až se dostane do nebezpečí, pomocník mu pomůže, aby se také mohl podívat do studny a zjistit, jaký je.“

„Neblázni,“ řekl otráveně Michal. „S pomocníky nebude mít Putování pouští žádný ríz. Jak se objeví nebezpečí, každý si zavolá pomocníka a bude to nuda.“

„Aspoň jednou. Ať si ho každý může zavolat aspoň jednou,“ škemrala Alžbětka.

Tomáš se po sestře podíval. Viděl, jak jí na pomocnících záleží, a rozhodl se, že ji podpoří. „To by snad šlo, řekl bych.“

„Tak ať je po vašem,“ rezignoval Michal, „ale každý ho smí zavolat opravdu jen jednou.“

Otík se ušklíbl. Zlobil se, že mu Alžbětka pohanila jeho draka. Sice mu zapomněl nakreslit křídla, to je pravda, ovšem jinak drak vypadal hrůzostrašně, což je přece správné.

„To je teda dílo, ta vaše hra,“ řekl pohrdavě. „Jako pro mimina. A teď ještě pomocníci. Teda já žádného pomocníka nepotřebuju. Já si úplně vystačím sám se sebou.“

„Dávej pozor, šlapeš na mapu,“ řekl Michal.

Otík si ani neuvědomil, že přišlápl růžek papíru. Myslel na ty pomocníky a Michal, místo aby ocenil, že o ně stejně jako on nestojí, ho ještě napomenul. „To by jednoho vážně našťvalo,“ pomyslel si Otík a zlostně dupl:

„No a co? Copak to není Putování pouště? A při putování se šlape. Klidně si šlápnu třeba doprostřed mapy.“

Michal chtěl Otíka odstrčit, a tak se ocitli na mapě oba.

„Úplně to zašpiníte,“ vykřikl Tomáš a zachraňoval mapu zpod strkajících se kluků.

Alžbětku napadlo, že rozmáčknou pastelky, které měli pod nohama, a natáhla se, aby je sebrala.

A v příštím okamžiku ještě všichni čtyři zahlédli mapu, vikýř a trámy pod střechou a potom všechno zmizelo a jim se zdálo, že padají obrovským bílým tunelem, stále rychleji a rychleji, kolem nich přibývalo záře a tepla, až najednou pohyb ustal, a oni leželi na zádech na písku a koukali do jasně modré oblohy bez jediného mráčku.

Putování pouští

Jakmile se Michal, Tomáš, Alžbětka a Otík vzpamatovali z nenadálého pádu, sedli si a užasle se rozhlédli.

Kam oko dohlédlo, byl písek. Oblé písečné přesypy spoře porostlé trnitými keři a ostrou suchou trávou se v pozvolných vlnách táhly do všech stran, jen daleko vpředu končilo moře písku nafialovělým pohořím, vysokým, rozeklaným a od pohledu nehostinným. „No nazdar, kde to jsme?“ řekla Alžbětka.

Z celého srdce doufala, že se jí o kobaltové obloze a protivně pichlavých rostlinách jenom zdá a všechno bude v pořádku, až se vzbudí. Dokonce se štípla do ruky, ale zabolelo to a písek zůstal, kde byl.

Otík se zamračil.

„Jen se nedělej,“ utrhł se na sestřenici, protože ho ani let tunelem nezbavil zlosti. „Někam jste mě zavlíkli a ty dobře víš, kam.“

„Třeba jsme spadli dolů za Ladislavův dům, na místo, kde to neznáme,“ zamumlal Tomáš.

Michal už stál a pochybovačně koukal kolem sebe:

„To sotva. Takhle to přece nikde na Šumavě nevypadá.“

„Ten písek je ale protivnej!“ ulevila si Alžbětka. „Zalejzá úplně všude.“

Měla co dělat, aby nezačala brečet. Vyskočila na nohy a soustředěně si otřepávala sukni, aby jí neviděli do obličeje.

„Tak obrovskou písečnou plochu jsem ještě neviděl, leda v televizi,“ řekl Tomáš bezradně.

Michal neměl ani tušení, kde se ocitli, ale věděl, že fňukáním a přešlapováním na místě se nic nevyřeší. Rychle ukázal na písečnou dunu, která se kousek od nich zvedala dost vysoko nad okolní pláň, a rozhodl:

„Vylezeme támhle. Shora toho uvidíme víc.“

Jenže vylézt na písečný kopec nebylo vůbec snadné. Písek jim ujížděl pod nohama, bořili se do něj až po kolena, a sotva se jim zdařilo pár kroků vzhůru, zase sjeli po bříše k patě duny.

Takhle se mořili asi deset minut a Michala zrovna napadlo, že lézt na dunu je hloupost, když ucítil pod nohama pevnou půdu. Zavolal na ostatní:

„Podívejte se, tady začíná nějaká stezka!“

Přímo před ním se skutečně rýsoval temnější pruh písku; vinul se vzhůru po svahu duny, ale v opačném směru, za jeho zády, temná barva světlala, až pruh splynul s okrově žlutým okolím.

„To je divná stezka, když se objevuje jen tak, zničehonic,“ řekla Alžbětka.

Opravdu bylo zvláštní, že se stezka za nimi ztrácela, ale někam snad vedla, někam dopředu, za vysokou písečnou dunu, kam ještě neviděli. Tomáš se vydrápal za Michalem a natáhl ruku k sestře.

„Pojď, zkusíme to,“ řekl a pomohl jí na pevnější půdu.

Michal už byl daleko před nimi a mával na ně: „Jde to docela dobře. Pospěšte si!“

Rozběhli se za ním a brzy všichni tři dorazili na vrcholek duny.

„Tak. A co teď?“ vydechla zklamaně Alžbětka.

Když spěchala za bratrem, doufala, že shora spatří nějaké stavení nebo aspoň stromy, ale viděla zase jenom poušť. Jednotvárnou, únavně okrovou, nehostinnou a vyprahlou. Stezka na téhle straně duny sice vypadala pohodlněji, nedaleko se dokonce měnila v širokou cestu, která vedla k horám na obzoru, to však byla chabá útěcha. Alžbětce vhrkly slzy do očí.

Michal řekl: „Asi nám nezbyvá nic jiného než jít k těm horám. Tady zůstat nemůžeme.“

„Ale já chci domů,“ vzlykla Alžbětka.

Nechtěla brečet, ale stýskalo se jí po mamince, měla strach a slzy jí tekly samy od sebe.

„My chceme taky domů,“ snažil se ji uklidnit Tomáš. „Jenže nevíme, kudy se tam jde. Třeba na téhle cestě někoho potkáme a zeptáme se, kde vlastně jsme.“

Alžbětka popotáhla nosem a chytla se bratra za ruku. Takhle se cítila o hodně líp a mohla by se docela dobře vydat na cestu, kdyby je Michal nezarazil.

„Počkejte vy dva. Není tu Chocholouš.“

Alžbětka s Tomášem se zastavili. Neměli ani zdání, kdy se jim bratranec ztratil, a popravdě řečeno na něho nějak zapomněli. A teď se lekli. Tomáš pustil sestřinu ruku a Alžbětka zavolala, jak nejhlasitěji dokázala:

„Otíku! Otíku!“

Ale Otík se neozýval. Kolem bylo ticho, takové opravdové ticho, jiné než bývá doma nebo třeba v lese. V lese vždycky pípá nějaký pták nebo tam alespoň bzučí mouchy a doma tikají hodiny, od sousedů je slyšet televize a možná kape vodovodní kohoutek. Tady bylo pod vysokou rozpálenou oblohou ticho, z jakého naskakuje husí kůže.

„Jdeme ho hledat,“ řekl Michal a už s bratrem napůl sbíhali, napůl klouzali na místo, odkud přišli. V běhu se Michal přes rameno ohlédl a ušklíbl se:

„To nám ještě scházelo. Chocholouš vždycky všemu nasadí korunu.“

„Koukejte, támhle leží jeho bunda,“ vykřikla Alžbětka, která se hnala za kluky, co jí síly stačily, a cestou se pátravě rozhlížela.

Podívali se směrem, kterým ukazovala, a dole pod kopcem spatřili nějakou věc, která se modrala v písku. Michal si vzpomněl, že se Otík svlékl, jakmile se ocitli v téhle krajině, a vzal to k bundě úprkem.

A pak, za ohybem duny, konečně spatřili Otíka. Vězel až po pás v písku, zuřivě šmátral kolem sebe, jak se snažil něčeho zachytit, a písek kolem něho stoupal a stoupal jako voda.

„Propánakrále, proč se neozveš, když tě voláme,“ řekl mu zostra Michal.

Otík, vyděšený z toho, co se mu přihodilo, němě vzhlédl.

„Protože byste zase měli hloupý řeči,“ pomyslel si, ale nahlas neřekl nic, na to neměl čas. Čím víc se snažil vydrápat z písku, tím hlouběji zapadal.

„Nech toho,“ vzdychl Michal. „Musíme ti pomoci.“